

[Kristen Østergaard.]

punkter, som vi kender, og det nytter jo ikke at diskutere disse synspunkter, men jeg vil dog gerne sige til det eksempel, som hr. Kaj Andresen fremførte, at i det tilfælde kan der slet ikke gives erstatning. Det er også fremført i en af de spørgsmålsbesvarelser, som vi har modtaget i udvalget. Jeg vil gerne i den forbindelse gentage, hvad jeg sagde ved første behandling om dette spørgsmål:

„... når der gennemføres en lovgivning med så vidtgående rådighedsindskrænkninger, som tilfældet er her, må samfundet handle på rimelig vis over for de borgere, der påviselig er blevet urimeligt ramt af bestemmelserne. Samfundet kan anstændigvis ikke være andet bekendt. Endvidere er det nødvendigt og i alles interesse, finder jeg, at lovgivningen på dette område i enhver henseende er i overensstemmelse med grundlovens § 73.“
Jeg må derfor sammenfattende anbefale at stemme imod disse 3 ændringsforslag stillet af socialdemokratiet og SF.

Dernæst vil jeg gerne kommentere socialdemokratiets og SF's ændringsforslag til byplanloven om at indføre en kommunal ekspropriationsret. Ændringsforslaget afvises af regeringen og regeringspartierne, fordi der ikke kan påvises et så påtrængende behov, at det er nødvendigt at gå til så vidtgående forholdsregler i denne omgang. Jeg forstår selvfølgelig udmærket på hr. Kaj Andresens udtalelser, at hr. Kaj Andresen er blevet betydelig opmuntret ved de udtalelser, der kom på det radikale landsmøde i afvigte weekend. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind på. Men jeg vil gerne i forbindelse med påstanden om, at der ikke er fremført argumenter imod indførelsen af en kommunal ekspropriationsret, ganske kort sige, at det er venstres opfattelse, at en sådan ekspropriationsbestemmelse slet ikke skaffer jord frem i hurtigere tempo. Man kan måske endogså sige tværtimod, fordi nogen måske kan være fristet til at afvente en ekspropriationssituation. Dermed er vi også

fremme ved den situation, at det heller ikke bliver billigere jord, der fremskaffes, fordi det jo nu engang er sådan, at ekspropriation skal finde sted til værdien i handel og vandel.

Må jeg så også for at spare for detaljer nævne den sammenhæng, som zoneloven skal ses i, forbindelsen med loven om tilbudspligt og frigørelsesafgift. Der er jo nemlig en sammenhæng. Der er vel ingen, der vil bestride, at disse lovforslag, som vi i dag har til anden behandling, vil betyde store forbedringer inden for hele planlægningsområdet, når de får den tilsigtede virkning, men på den anden side er der heller ingen, der vil hævde, at denne lovgivning løser alle problemer på alle områder, som vil opstå i fremtiden. Det ville også være for meget at forlange. Lad os nu tage ét skridt ad gangen, og lad os se de pågældende loves virkninger over en årrække; derefter er det naturligt at tage dem op til ny vurdering og eventuel ajourføring.

Dette synspunkt gælder for denne lovgivning, som det gælder for en hel række andre lovgivningsområder, som vi har haft til behandling i det høje ting i denne vinter, men det er ligesom, der er en tendens til, at socialdemokratiet kræver de store reformer, de store engangsforanstaltninger, og det er ligesom det for socialdemokratiet i opposition kniber med at nøjes med det, som vi kalder de små sikre skridt. Jeg skal ikke sige mere om det, men jeg må også anbefale at stemme imod socialdemokratiets ændringsforslag til byplanlovsforslaget.

Jeg har ingen bemærkninger til de øvrige ændringsforslag stillet af boligministeren. De er alle af mindre væsentlig karakter. Det drejer sig om ikrafttræden, om redaktionelle ændringer og om konsekvenser af selve lovændringerne, og jeg skal anbefale at stemme for alle disse ændringsforslag.

Det ser jo nu ud til, at vi får en lov om by- og landzoner, der er praktisk taget uændret ved vedtagelsen i forhold til forslagsstadiet. Denne kendsgerning kan på en måde være en ros til boligministeren og hans embeds-